

KIS HIRLAP

KEDVES ÜNNEP. (Lásd a 359. lapon.)

XLVII. kötet, 23. szám. Ara negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1894. december 2-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

PÁVA HERCZEG UTJA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

A HÁROM nap, melyet Padányi ur a garamlaki vendég szerető házban töltött, nagyon kellemesen és vidáman mult el mindnyájokra nézve. Csak Bözsikének volt némi-nemű kifogása, mert most senki sem akarta meghallgatni az ő találgatásait Páva herczegről; sőt az öreg igazgató, kinek mégis csak elmondta egyszer a dolgot, mosolyogva megsimogatta Bözsike piros arczocskáját és azt felelé:

— Bohócska vagy, kicsikém. Maholnap ideje lesz, hogy komolyabb tanuláshoz fogj hozzá, akkor aztán kivered a fejedből ezeket a meséket.

Annál inkább meg volt elégedve Ákos. Elek bácsi alkalmasint jót beszélt róla, mert az igazgató ur igen nyájas volt hozzá. S mikor Elek bácsi és Padányi ur kikocsiztak a környékre, mindig magukkal vitték Ákost is.

A harmadik napon messzire rándultak ki, jóval túl a Marczyék majorságán. S Padányi ur egyszerre csak rámutatott egy sajátságos alaku halomra:

— Ez a dombocska ott nem természetes halom. Egészen olyan, mint az ősi hun-halmok.

— Csakugyan az is a hire, felelé Elek bácsi.

— Szinte bizonyos vagyok benne, hogy ős-magyarok vagy avarok, vagy kelták sirja. Valjon átkutatták-e már, rendeztek-e ott valaha ásatást?

— Nem tudom, felelé Elek bácsi. Sok

esztendeig távol voltam, nem igen tudom, mi történt azalatt.

— Minden esetre érdekes volna, ha fölásnák azt a halmot. Sok érdekes őskori régiség kerülhetne onnan elő.

Ákos nagy figyelemmel hallgatta ezt a beszédet. Meg is értette jól; tudta már azt, hogy a régiség-buvárok az ősi sirokban sokszor találnak érdekes és értékes tárgyakat: fegyvert, ékszert, pénzt, mert az ősi korban ezeket mind oda temették a halott mellé.

És nagy gondolat villant meg Ákosnak a fejében. Milyen nagyszerű meglepetéssel fog ő kedveskedni a jó öreg igazgatónak!

Nem is hallgatta sokáig. Más nap reggel Padányi ur elutazott, Elek bácsinak pedig dolga volt délután a szomszéd faluban, Ákos nagy örömére. Mert alig hogy megebédeltek, Ákos eltűnt a háztól és nem sokára már nagy tanácskozásba volt merülve a majorság közelében Marczival, kinek buzgón magyarázgatva, mit mindent található ott az alatt a hun-halom alatt. Marczy eleinte nem igen kapott rajta. Az ősi fegyverek nem érdekelték, fogalma sem volt róla, hogy efféle ócskaság becses is lehet. De mikor Ákos azt említette, hogy arany ékszert és pénzt is fognak találni, rögtön mást gondolt.

— Az már más! Menjünk! Én majd szerzek két ásót.

Beszaladt a majorság udvarára s a hátsó kerítésen át kidobta a két ásót, maga is ott mászott keresztül. Az egyik ásót Ákosnak adta, aztán megindultak.

Nem éppen kellemes séta volt, mert a nap forrón tűzött s Ákos eddig nem is hitte volna, hogy egy szál ásó olyan nehéz

lehet. Ugyan-csak nyomta a vállát. A hunhalom pedig így gyalog szerrel jó messze volt. Egy óránál tovább gyalogoltak, míg végre fáradtan, kimelegedve oda értek. Meg köllött pihenniök, mielőtt dologhoz láttak s Marcsi még egy kérdést is tisztába akart hozni.

— De ha rá találunk a kincsre, nem szólunk ám senkinek. Csak mi ketten osztozunk rajta, mondá.

— Ó, az nem lehet, felelé Ákos. Épp azért akarom kiásni a régiségeket, hogy meglepjem vele kedves jó igazgatómat.

— No persze! Majd én fáradok másnak a kedvéért. Amit találok, meg is tartom.

— De meglehet, hogy olyan holmira találunk, aminek mi nem is vehetjük hasznát, csak a tudósok.

— Ugy? Akkor csak tessék ásni, én megyek haza.

— Legyen eszed, Marcsi! Nem vész ám kárba a fáradságunk. Majd hire fut, hogy mi ástuk ki az őskori régiségeket, nagy lesz a dicsőségünk.

Marcsi azonban nem igen értette, mi az a dicsőség. Nem járt ő soha iskolába, még olvasni sem tudott és egy csipetnyit sem törődött holmi tudományos dicsőséggel. Azt sem tudta, mi fán terem az. Neki csak olyasmi kellett, amit a kezével megmarkolhat.

— Bánom is én, akármit csinálnak azok az ócskás tudósok, mondá. Jöjjenek ide és ássanak maguk. Én egy kapa-vágást sem teszek. Majd bizony! Mikor úgy is tudom, kapok jó porcióz ütletet, ha otthon észre veszik, hogy elhoztam az ásókat. Ásni is, verést is kapni és semmit sem nyerni vele . . . köszönöm szépen! Inkább viszem haza az ásókat.

Ákos megijedt, hogy az ő egész nagy terve kutba esik.

— Már ugyan hogy ne nyernél semmit? felelé gyorsan. Nem adjuk ám ingyen oda, amit találunk; a tudósok nagyon megfizetik az effélet s én neked adom a magam részét is.

— Az már más. De aztán mennyit kaphatunk? Lesz annyi, mint amennyit multkor kaptam, mikor . . . izé . . . mikor a pocsolóban meghemperegtem?

— Annyi? Tízszor annyi . . . ötvenszer annyi! Legalább is tíz forintot kapsz.

Marcsi látni látott ugyan már a majoroznál tíz forintot, de a kezében soha sem volt ekkora kincs. Már ezért érdemes fáradni. Nem is alkudozott tovább.

— Lássunk hozzá, mert telik az idő.

Hozzá fogtak, két különböző ponton. A föld nagyon kemény volt, az pedig rögtön meglátszott, hogy ásó-kapa forgatásában egyikök sem nagy mester. Ákosnak most volt életében először ásó a kezében s Marcsi sem sokat fásaszthatta vele magát. Így aztán jó ideig erőlködtek s mégis csak igen kicsike gödör volt mindegyikök előtt. Pedig már ugyancsak izzadtak.

— Így nem jutunk a kincshez, ha mélyen van, szólta Marcsi. Csak egy helyen köll ásni, felváltva. Így jobban haladunk, mert mindig pihent erővel folytatjuk.

Ákos ezt nagyon jeles ötletnek találta, tehát úgy cselekedtek is. Fölváltva ástak s míg az egyik dolgozott, addig a másik pihent. Marcsi ezt olyformán rendezte, hogy mikor ő ásott, akkor roppantul gyorsan telt az idő; alig néhány perc multával már azt mondta, hogy Ákoson a sor. És a földre heveredve, jó fél óra mulva is úgy találta, hogy Ákos még nem ásott

annyi ideig mint ő. De Ákos nem türelmetlenkedett, ámbár szinte csorgott róla a verejték. Kezein nagy hólyagokat tört az ásó nyele s egy-két óra leteltével a dereka ugy megsíbbadt a folytonos hajlástól, hogy alig birt fölegyenesedni. Marczy panaszkodni is kezdett, de csak ástak tovább.

Jó néhány óráig ástak már. A nap nyugovóra kezdett hajolni. Vájtak is már hatalmas gödröt, de találni nem találtak semmit. Marczy türelmetlenkedni kezdett.

— Az lesz a vége, hogy nem találunk semmit. Inkább menjünk haza, mert nem kapunk vacsorát. Én már éhes vagyok.

— Ó, ráérünk arra még, felelé Ákos. És most szép holdvilág van; nem baj, ha kissé tovább kimaradunk.

— Csakhogy holdsugárból nem lehet megvacsorálni.

Ákos látta, hogy Marczyt nehéz lesz ott tartani. De hát nem azért volt Ákos ügyes diák-gyerek, hogy ki ne tudjon fogni ilyen falusi ficzkón.

Amint ismét Ákoson volt a munka sora, egyszerre csak lehajolt a gödör mélyére és meglepetve kiáltott fel:

— Ni, mi ez? Még fényes is.

Az ám, fényes tizkrajczáros volt. Marczy látta, világosan látta, hogy Ákos onnan az ásott gödör mélyéről veszi föl; tehát már kezdődik a kincs. Azzal Marczy csöppet sem törődött, hogyan lehet az, hogy az ősi magyarok ezelőtt ezer esztendővel mostani tizkrajczárosokat szórtak a sirba; elég az, hogy itt a kincs.

Most már megfordult a dolog sorja. Most már Marczy akart folyvást ásni, nem akarta oda ereszteni Ákost. Csakugyan: amint Ákos egyszer közléről nézte a mun-

kát, hát Marczy is talált egy fényes tizkrajczáros. Fölkapta és zsebre dugta.

— Ezt én találtam, ezen nem osztozunk.

— Nem bánom, felelé Ákos nagylelkűen.

Ásott Marczy nagy hévvel, mignem ki-dőlt és pihennie köllött. Ekkor Ákos folytatta hosszú ideig. Ő nem talált semmit, de mikor Marczira került újra a sor, csakhamar ismét akadt kincs a gödör fenekén. Most már csak krajczár ugyan; de Marczy azzal is beerte és nagy buzgalommal ásott tovább. Csak akkor hagyta abba, mikor már egészen kimerült, pihenni kellett. Ilyenkor Ákos még próbálgatózott, de az ő munkájának bizony már kevés látszatja volt; alig birta emelni a karjait. De azért csak folytatták a munkát, arra sem ügyelve, hogy a nap már rég lezállt és csak a hold világít.

Végre azonban teljesen kifogytak minden erejükből. Marczy boszusan csapta le az ásót.

— Nagyon mélyen van a kincs, ha van. Már ma tovább nem bírjuk a munkát. Menjünk haza.

Ákos kénytelen volt belátni, hogy egyebet nem tehetnek. Megindultak tehát haza felé.

Keserves vánszorgás volt az, alig-alig birtak lépni, kivált Ákos. Olyan fáradt volt, hogy mind-untalan leült a földre pihenni. Jaj, milyen véghetetlen hosszú volt az az út! Mikor a majorság közelébe értek, Ákos lihegve mondá:

— Nem bírok tovább menni. Én is ide térek be hozzátok, ha befogadnátok éjszákára.

— Igen ám, csak hogy már nagyon későn van, már alusznak. Volna nekem drága dolgom, ha felzörgetném őket.

— Ó, ha
— Segit
joros gazdá
a pitarban
Hát lefekszi
apajtában.
ott szalma
ven. A ken
sen átmász
A pajt
bejutottak,
is pihentek
ekkor meg
bajuk ak
Ákos röst
megvallani.
Marczy fölk
tott:

— Olyan
vagyok, sz
szédülök

— Maga
sohajtá A
De most
bőjtölünk
reggelig.

— Azt
én nem tes
Tudok én
is segíteni.
megyek a
be, fölások
bokor kru
lit, tüzet
kunk és r
sütjük. Van
hely elég a
tában. A
senki sem.
ha egyéb

— Ó, hát mit csináljak?

— Segitünk a bajon. Az én kedves majoros gazdám nem sokat törődik velem, hogy a pitarban hálok-e vagy künn a pajtában. Hát lefekszünk a pajtában. Van ott szalma bőven. A kerítésen átmászunk.

A pajtába bejutottak, le is pihentek, de ekkor meg más bajuk akadt. Ákos röstelte megvallani. De Marczy fölkiáltott:

— Olyan éhes vagyok, szinte szédülök bele.

— Magamis, sohajtá Ákos. De most már böjtölnünk kell reggelig.

— Azt biz én nem teszem. Tudok én ezen is segíteni. Kimegyek a kertbe, fölások egy bokor krumpelit, tüzet rakunk és megsütjük. Van itt hely elég a pajtában. A kaput behúzzuk, nem fogja látni senki sem. Nagyon jó ám a sült krumpli, ha egyéb nincs.

Ákos is kapott rajta. Marczy mihamar elhozta a burgonyát, kerített fát is, gyújtószál mindig volt a zsebében s rövid időn vigan pattogott a tűz a pajta közepén.

Otthon Elek bácsiéknál ekkor persze már ugyan-csak várták, keresték Ákost. Hogy egész délután nem látták, az nem tűnt fel senkinek, mert nagyon el voltak foglalva másfélével.

Elek bácsi nem volt otthon, a nénikéhez és Bözsikéhez pedig, alig hogy Ákos ebéd után elosont, vendég érkezett, még pedig igen kedves vendég.

Szép hintó fordult be az udvarra s egy uri asszony és két leányka szállt ki belőle.

— Garamiék! mondta Klári néni, az ablakból meg-

HIDEG SZÉLBEN.

ANTALKA, Antalka,
Nem vagy te angyalka!
Ha angyalka volnál,
Annyit nem botolnál;
Szárnyadat emelve,
Repülnél kedvedre.
Arczodon mi mély bú,
Azért hogy kis szél fú!
Azt várnád Antalka
Hogy szárnyára kapna,

És letenne végre
Mamácska ölébe?
Csak gyorsan előre,
Te kicsike dőre!
Még ha lépsz vagy szúzat,
Elérjük a házat;
És ugy léssen, hogy a
Magad embersége
Vezet drága mama
Szerető ölébe.

pillantva vendégeit.

De Bözsike is rájok ismert. Ezek segítettek rajta, mikor a kákatóbeli kaland

után meztláb sántikált haza felé. A két lányka, Irén és Vilma, jóval öregebb volt Bözsikénél; de azért hamar megkötötték a barátságot. Irén egyebek közt így szólt Bözsikéhez:

— Nem csak látogatóba jöttünk, hanem azért is, hogy meghívjunk, még pedig . . .

Nem mondhatta végig, mert anyja közbe szólt:

— Irénkém, ki ne fecsegd! Épp most állapítottuk meg a nénikével, hogy meglepetés legyen Bözsikének és Ákosnak; csak akkor este tudják meg.

— De, mamácskám, hogy lehessen az? Hiszen az öltözékek miatt . . .

— Bizd csak reánk.

Bözsike persze váltig szerette volna tudni, miről van szó. Annyit meg is értett, hogy valami mulatságra fognak menni. Aztán látta, hogy a néni elő keresi Ákosnak is, Bözsikének is egy-egy ruháját.

— Ez jó lesz mintának.

Mivel többet nem akartak elárulni, Bözsike bele nyugodott; annál inkább, mert érdekesebb beszélni valót talált: kitünt, hogy az a szép páva, mely a minap itt járt a kertben, a Garamiéké.

— Egy nagybátyánktól kaptuk, de ugyan csak sok bajunk van vele. Semmikép sem akar oda szokni az udvarunkra.

— Igen, mert hát ha nem is igazi páva? mondá Bözsike.

És mindjárt el is mondta sejtelmét Páva hercegről, az elvarázsolt királyfiról. Hát ha ez is olyan forma páva?

Irén és Vilma, mint már nagyocská lányok. Jót nevettek Bözsike bohó beszédén s Vilma tréfálkozva mondá:

— Már alig ha nincs valami a dologban. Mert csakugyan nincs helyben maradása

ennek a mi pávánknak. Ma megint nem láttuk reggel óta; alkalmasint újra megszökött.

— Jaj, csak jönne megint ide hozzánk! szólt Bözsike.

— Azt magam is szeretném, ha már csakugyan megszökött. Mert Elek bácsi bizonyosan vissza küldi.

Jó későre járt az idő, mikor a vendégek távoztak, magukkal vive egy csomagot, melyben Ákos és Bözsike ruhái voltak. Bucszáskor Garaminé így szólt:

— Minden rendben lesz, kedves nénim. Az én házam valóságos szabó-műhely; egy kevéske munkával több vagy kevesebb már mind egy. Tehát elvárjuk kedves nénémet és Bözsikét meg Ákost. A kicsinyeket minden készen fogja várni.

A vendégek távozása után megjött Elek bácsi, ki egyet-mást még elrendeztetett s későre ültek vacsorához. Csak ekkor tünt föl, hogy Ákos nincs itthon. Elek bácsi bosszankodott, mert nem szerette, hogy Ákos késő éjjel künn kóborol. Mikor azonban már késő éjszaka lett, aggódni kezdtek. A bácsi embereket küldött ki Ákos keresésére, a néni pedig Bözsikét vigasztalta, mert a kis leány le sem akart feküdni, csak sirdogált a testvére után. Az ablaknál állva lesték a kiküldött emberek vissza tértét. Egyszerre azonban másra fordult a figyelmök.

— Tűz van! kiáltott fel a néni ijedten. Vértörös fény tünt fel a messzeségben.

— Alkalmasint a majorság ég, szólt a néni. És az az Ákos kívül bolyong! Még bizony oda megy a tüzhöz, pedig ott könnyen érheti baj!

(Folytatása következik.)

KEDVES ÜNNEP.

(Képpel a czimlapon.)

MI van ma, mi van ma?
Kedves ünnep van ma!
Drága nagy-mamának
A születés-napja.

Te fogsz, kicsi lányom,
Járulni elébe,
Szép virág-bokrétát
Adsz majd a kezébe.

Csinos versikével
Fogod köszönteni —
Majd meglátod Zsuzskám,
Hogy fog örvideni!

Azért gyorsan lányom,
Tisztálkodjál szépen,
Hogy elébe állhass
Illő- s méltóképen.

Uj kék szoknyácskádat
Ma öltöd magadra,
Virágot is tűzők
A szőszke hajadba.

Te is fiam gyorsan,
Ne ülj itt egy ingbe! . . .
Reggeli kávédat
Sietvést hörpintsd be!

Ha marad, se nagy baj,
Édes fiam Miska =
Maradékát Czirmos
Szivesen kiüssza.

Igy ni! . . . rendben vagytok
S most vigán előre,
Aldott nagy-mamának
Boldog örömére!

A KIS HAJÓSOK,

vagy

A MEGCSORBULT HITEL.

(Képekkel a 360. és 361. lapokon.)

— PIROSKA, jőjj hintázni! szólta Andorka.

— Nagyon jó volna, de nincs itt az öreg dada.

— No bizony! Itt vagyok én; tudom én, hogyan kell.

— Meghiszem, de . . . tudod . . . a hajókázásról is azt mondtad.

Andorka elhallgatott és kedvetlenül merült bele a képes könyv olvasásába.

Borzasztó is az! Akár mibe fog, akár milyen játékra hívja Piroskát, hugocskája nem bizik benne, mindig újra azt a hajókázást emlegeti. Hát persze, az nem egészen jól sikerült, sőt azt lehet mondani, hogy csufot vallott vele. És azóta olyan csorba van a hitelén, hogy semmikép sem bírja kiköszörültni; Piroška mindenre azt mondja:

— Nem birsz te azzal, nem értesz te hozzá.

Pedig az már régen volt, még a mult nyáron. Egyik forró, csöndes napon ott jártak a Balaton mentén. Le is vetették czipőjüket, lubiczkoltak a vízben s ezt Piroška is bátran tette, mert a tó sekély volt a part közelében. Egyszerre aztán megszólalt Andorka:

— Nézd, amott egy üres csónak van a parton. Nagyon jó lesz egy kicsit csónakázni.

— Jaj de pompás volna! Csak hogy én nem tudok evezni. Nagyon nehéz az az evező.

— Nehéz neked, de itt vagyok én! Nem vagyok én olyan gyöngye, kényes kisasszony, mint te.

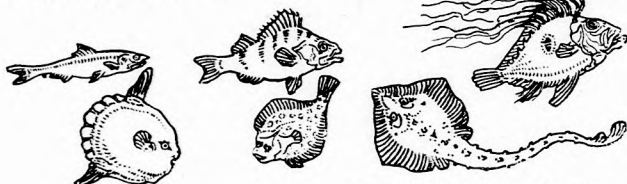
Nagy önérettel szólta Andorka. Kis huga szinte bámulva nézett rá. Milyen hatalmasak is ezek az erős fiúk! Hogy ne biznék benne?

Beültek a csónakba, eltolták a parttól. Eddig nagyon jól ment a dolog s nagyon örültek, hogy senki sem járt közel, aki

megakadályozta volna hajókázásukat. De hát nem minden öröm tart sokáig. Az történt, amit akárki is előre megmon-

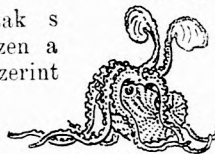
dott volna, csak éppen Andorka nem akarta előre hinni. Nem bírta biz' ő a nehéz evezőt; úgy rángatta ide-oda, hogy a csónak

majd fölbillent; végre pedig Andorka hátra bukott, az evezők a

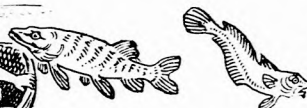
vizbe pottyantak s a csónak egészen a maga kedve szerint uszott a nagy vizen.

No, a veszedelem nem volt nagy, mert csöndes, tiszta idő volt, fényes nappal, a part pedig közel. De a kis hajósok nem erre gondoltak, hanem ijedtökben

már azt hitték, hogy mindjárt bele fordulnak a vízbe, megfulnak s falánk halak prédájává lesznek. Andorka, kit a lelkifurdalás is bántott, még keservebben jajgatott mint Piroska, aki legalább szét nézegetett időnkint s egyszerre örvendő kiáltá:

— Ni, ott jön apácska! . . .

Csakugyan közeledett egy csónak, benne az apa s baj nélkül szárazra vitte a kis hajósokat. Ott-hon persze el nem maradt a szigorú dorgálás és csak bűnbánó bocsánatkérés után kaptak ozsonnát. Nagyobb baj nem esvén, Piroska hamar vissza nyerte jó kedvét; de

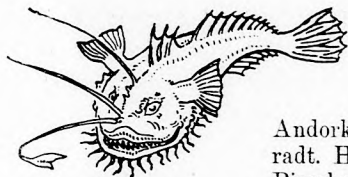

kérde
az, an

zalma
beszél

Andorka boszus maradt. Hogy is ne, mikor Piroska így szólt:

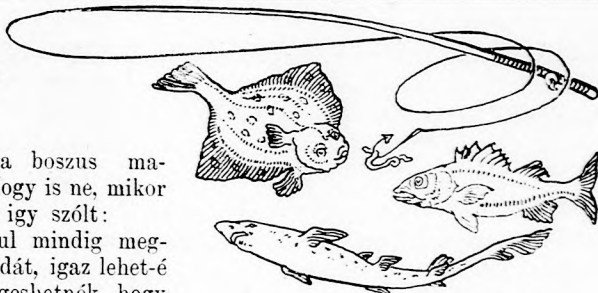
— Tudod, Andor, ezentul mindig megkérdelem a mamát vagy a dadát, igaz lehet-e az, amit beszélsz. Mert megeshetnek, hogy

nem mindig szabadulnánk ki oly szerencsésen, mint ebből a hajókázásból.

Még csak azt sem mondhatta Andorka, hogy Piroskának nincs oka ilyen beszédre.

És azóta csakugyan nincs bi-

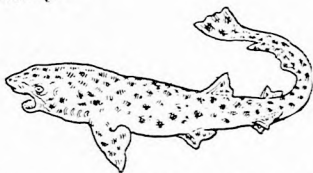
zalma Andorkában, semmiben sem bizza rá magát. Hiába beszél Andorka nagy hangon és büszkén, ... megesorbult az ő hitele.

Váltig törte a fejét, hogyan köszörülhetné ki a nagy csorbát. S a

mama segítségével végre ki is találta:

— Nem fogok többé hetykélkedni s nem fogadkozom olyanra, amire hogy nincs elég erőm, magam is tudom. Így nem vallok többé szégyent.

KISASSZONY ÉS LIBA-PÁSZTOR.

— Egy jelenet. —

Személyek: *Aranka* kisasszony. — *Juliska* liba-pásztor-leány.

— Színhely: egy majorság udvara. —

Juliska (vesszővel a kezében.) No, libuskáim most pihenni fognak egy ideig, magam haza nézhetek öreg-szülémhez. De ni! Ki jön ott? Szakasztott olyan... az ám... no de igazán... ez nem lehet más, mint Aranka kisasszony.

Aranka. — Persze hogy én vagyok! Én is mindjárt rád ismertem.

Juliska. — Jaj, mekkora szerencse! Nem is hittem volna! Pedig hallottam ám, hogy a nagyságáék ide jöttek a kastélyba.

Aranka. — Itt leszünk néhány hétig. És mivel te nem jársz arra mifelénk, hát elsétáltam én ide, most éppen rá is érek, ma nincs zongora-leczkém.

Juliska. — Zong... Zorong... Mi légyen a?

Aranka (nevetve.) Zongora! Nem tudod, mi a zongora?

Juliska. — Ne nevéssen, kisasszonykám, biz én nem tudom... vagy igen... talán az az új masina lesz az, amit a gazdám minap emlegetett, hogy sokkal hamarabb lehet benne a vaját megköpülni.

Aranka. — Jaj te kis oktondi! Nem vajcsináló masina az, hanem hangszer.

Juliska. — Ahá! Értem! Hát aztán... izé... mi az a hangszer?

Aranka. — Az muzsikál. Például, mint a cimbalom, csak hogy még sokkal szebben.

Juliska (kétkedve.) Szebben, mint a cimbalom? No, de csak nem szebben, mint mikor az öreg Füttyü cigány veri ki a nótát?

Aranka (vidáman.) Nem hallottam az öreg Füttyü cigányt, de úgy gondolom, hogy

talán még is szebben. Azt mondják, hogy én már meglehetősen játszom. No, majd eljátszom neked egy pár nótát, ha eljössz a kastélyba.

Juliska. — Ejnye, azt már igazán szeretném hallani. De hát, kisasszonykám, nem mehetek én oda, tudom én azt.

Aranka. — Már ugyan mért ne jöhetnél?

Juliska. — Nem eresztik ám be az ilyen meztlábás leányt oda azokba az aranyos fényes szobákba.

Aranka. — Majd küldök neked egy pár czipőt. Nincs is az rendjén, hogy meztláb járj.

Juliska. — O dehog! Amig nem fagy, sokkal jobb mesztláb... tesszen csak mögpróbálni! Jaj, olyan rossz az, mikor az a szük csizma szoritja az embörnek a lábát!

Aranka. — Majd megszokod. Aztán más ruhát is kapsz, a fejedre meg kalapot.

Juliska. — Micsodát? Kalapot! Jaj, hiszen akkor rám sem ismernének a libuskáim.

Aranka. — Miféle libuskák?

Juliska. — Hát itt ez a liba-sereg, akit legeltetek.

Aranka. — Szegény Juliska! Hát te liba-pásztor-leány vagy? Ez szomorú!

Juliska. — Szomorú? No már ugyan miért?

Aranka. — Hogy ne, mikor egész nap ezekkel az ocsmány állatokkal kell vesződnöd.

Juliska. — De furákat beszél a kisasszony! Hogy az én... már mint az én libuskáim volna nekik ocsmányok?

Aranka. — De mennyire! Olyan förtelmesen gágognak, olyan ügyetlenül czammognak! És ha valami pocsolóhoz érnek, mindjárt bele gázolnak, akár milyen piszkos, iszapos a vize. Igazán sajnállak, szegény Juliska.

Juliska. — Én bizony nem tudom, mit sajnál rajtam e miatt. Én nagyon szerettem az én libuskáimat, szépeknek is val-

lom őket p
jkkal. É
megpillant

Aranka.

nekik.

Juliska.

szép dolog

Aranka.

te is hálás
tenni.

Juliska.

Aranka.

a kastélyb

Juliska.

télyban! I

Aranka.

van egy ki

tam. Kap

vacsorád,

csak körül

tot végezn

Juliska.

izé... még

Aranka.

én mondon

Juliska.

Aranka.

ajánlatom

Juliska.

kedves kis

tok rá.

Aranka.

Juliska.

nám a lib

Aranka.

szélhetsz

sajnálád,

télyban és

Juliska.

egyéb is..

lom őket puha fehér és szürke tollas bundájukkal. És ők is szeretnek engem; mihelyest megpillantanak, örvendezéssel sietnek felém.

Aranka. — Bizonyosan mert enni adsz nekik.

Juliska. — Persze! De hát az már csak szép dolog, ha valaki háladatos a jóért?

Aranka. — Természetesen. És tudom, hogy te is hálás leszel a jóért, amit veled akarok tenni.

Juliska. — Velem! Jaj, ugyan mi lehet az?

Aranka. — Azt akarom, hogy velem jöjj a kastélyba és ott is maradj.

Juliska. — Uram Teremtőm! Én a kastélyban! Már hogy maradhatnék én ott?

Aranka. — Nagyon egyszerűen. Szükségem van egy kis szobalányra, hát reád gondoltam. Kapsz szép ruhát, lesz jó ebéded, vacsorád, dolgod pedig nem lesz nehéz, csak körülöttem fogsz holmi apró szolgálót vezetni.

Juliska. — Jaj de jó volna! De hát... izé... mégis... az nem lehet!...

Aranka. — Már hogy ne lehetne, mikor én mondom!

Juliska. — Igen, de... én nem mehetek.

Aranka. — Micsoda? Vissza utasitanád ajánlatomat?

Juliska. — Ne tessék rossz neven venni, kedves kisasszonykám... de nem állhatok rá.

Aranka. — Ugyan miért?

Juliska. — Hát... hát... nagyon sajnálom a libuskáimat...

Aranka. — Ugyan, ugyan! Már hogy beszélhetsz ilyen együgyűséget? A libáidat sajnálnád, mikor velem lehetsz ott a kastélyban és igazi uri módon fogsz élni.

Juliska. — Igaz... persze... de van még egyéb is... mert hát akkor nem járhatnék

itt a mezőn, nem szedhetnék kedvemre virágot. Azután meg, hogy hát az igazat megvalljam... akkor a szegény nagyanyóka egészen magára maradna.

Aranka. — Ki az a nagyanyóka? Talán valami vén liba?

Juliska. — Ó kérem! Dehogy is! Az én öreg-szülém, aki már jóformán egészen vak és nincsen senkije, mióta édes anyám meghalt. Mielőtt reggel ide jövök a libuskáimhoz, rendben hagyom nagyanyókat. Ilyenkor délben haza megyek és főzök neki ebédet, aztán este megint ellátok körülötte mindent. Hát mi lenne szegénnyel, ha elhagynám? Nekem bizony torkomon akadna a jó falat, égetne a szép ruha, ha azt tudnám, hogy szegény öreg-szülém elhagyatva küzködik, amíg nekem jó dolgom van. Hát eddig van.

Aranka (rövid hallgatás után megöleli Juliskát.) Igazad van, Juliska, igazad van! Nem tanítottak sokra könyvekből, de jó szíved megtanított a szeretet kötelességére. Maradj öreg nagyanyád mellett, akinek te vagy egyedüli támasza és fölvidítője; nem akarlak tőle elcsábítani. Sőt tanultam tőled s magam is rajta leszek, hogy ne csak a magam jóvoltára gondoljak, hanem a másoké is. És most mindjárt meg is kezdem. Vezess el a nagyanyóhoz s ezentul sokszor meg fogom látogatni és remélem, módomban lesz, hogy egyben-másban segítséget nyujtsak neki.

BÜVÉSZET.

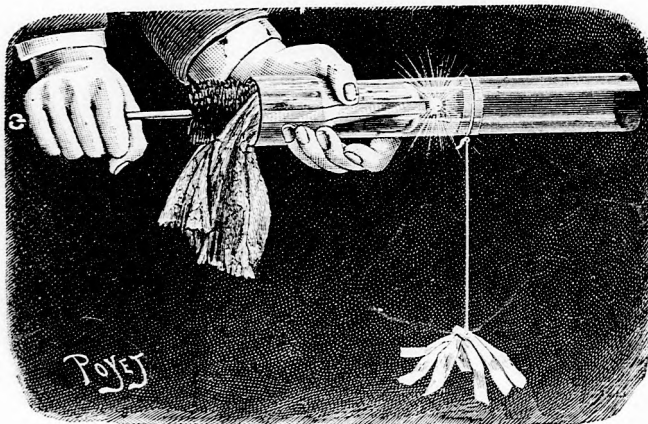
A villamos lámpás-üveg.

BUDAPESTEN villamos vasuti kocsiban járunk, este villamos lámpás fényénél sétálunk. Vidéken is több felé van már villam-világítás és ti bizonyosan sokat hallottatok már a villamos fényről és erőről.

Hogy a villamosság micsoda és hogy miként jelentkezik, hol mint fény, hol mint mozgató erő, azt itt nem magyarázhatom. E helyett bemutatom, hogy igen egyszerű

eszközökkel miként lehet egy kis villamos-sági produkciót rendezni.

Közönséges lámpás-üvegre, a közepén, erősíts ujnyi széles gyűrűt ón-papirosból, amilyenben pl. sokszor a csokoládét is árulják. Az óngyűrűt egy kevéske enyvel ragaszthatod össze. Ugyanilyen ónpapirosból vágj keskeny szalagot s ezt ragaszd hosszában az üvegre, ennek végétől a közepe felé olykép, hogy a szalag másik vége és a gyűrű közt egy czentiméternyi hézag maradjon. Most kérj a mamától puha selyem-foulardot, borítsd be vele a

A VILLAMOS LÁMPÁS-ÜVEG.

lámpás-üveg tisztítására szolgáló kefével s az így ellátott kefével dörzsöld az üveg cső belsejét, azon a felén, ahol az ónpapirosból való szalag van ráragasztva. De ügyelj, hogy ujjaid ne érintsék az ónpapírost.

Ha sötét helyen végzed a kísérletet, látni fogod, hogy valahányszor kihuzod a kefével az üvegből, mindannyiszor gyönyörű villámszikra pattan ki a két fénypapiros közt.

Ezután a második produkciót mutatod be. Az ónpapiros-gyűrűre vékony drótot erősítesz, ennek alsó végére pedig cigarettapapirosból szeldelt szalagocskák csomóját.

Most a henger-kefével újra dörzsöld az üveg belsejét, de a másik felén, ahol nincs ráragasztva az ón-papiros-szalag. A közepén levő gyűrű megtelik villamossággal s ez átterjed a dróton végig a papiros-szalagokra, melyek nagy berzenkedéssel fognak mozgolódní és egymástól elugrálni.

A mutatványt száraz, derült napon kell végezni s az üveget, kefével, selymet használás előtt jól meg kell szárítani, mert a nedvesség nehezíti a kísérlet sikerülését.

A POHÁ
a viz
Megszóla
— A te
tet vallottu

Engem
részed bent

— Ugy?

Az üst
forralta föl
így szólt:

— Nagy

tudom, mi

— Csak

zamatja. A

hiba, rossz

tenni, mást

S a kar

lomtárba. K

mellette, m

hoz, nem

őket a por

nem volt tó

AZ ÜST ÉS A KANNA.

— Mese két képpel. —

A POHÁRSZÉKEN egymás mellett álltak a vízforraló kis üst és a teás kanna. Megszólalt az üst:

— A tegnapi tea-estélynél nagy becsületet vallottunk, kedves szomszéd. Hallottam

hírét, nagyon dicsértek, milyen jó teát adtunk.

— Adtunk? Ejnye bizony! Talán téged is illet valami a dicséretből?

— Hát nem én forraltam föl a vizet?

— Nevetséges! Azt akár melyik bögre megteszi. De hogy a tea pompás illata el nem párolgott, az csak az én érdemem.

Engem dicsértek, igenis. Neked semmi részed benne.

— Ugy? No, majd meglátjuk.

Az üst boszút forralt, a vizet nem forralta föl s egy napon a házi aszszony így szólt:

— Nagyon rossz ma a teánk. Nem tudom, mi lelte.

— Csakugyan semmi illatja, semmi zamatja. Alkalmasint a kannában van a hiba, rosszul záródik a födele. Félre köll tenni, mást veszünk.

S a kanna lekerült a pohárszékről a lomtárba. Harmad napra az üst is ott volt mellette, mert kicsiny volt az új kannához, nem vehették jól hasznát. Ott lepte őket a por, együtt unatkoztak, busultak, nem volt többé okuk rá, hogy versengje-

nek, irigykedjenek: sutba kerültek mind a ketten.

— Te vagy az oka, hogy ide jutottunk, szólt a kanna. Nem adtál bellem eléggé forró vizet.

— Igaz! De ennek te vagy az oka. Magadnak tulajdonítottál minden érdemet, én hát meg akartam mutatni, hogy nélkülem nem boldogulsz. Boszút akartam rajtad állani s hejh!... nem gondoltam meg, hogy reám is visszapattan. Bár ne tettem volna!

— O! És én bár ne akartam volna elvitatni az érdemedet! Ki tudja, aratunk-e még valaha dicséretet?

Bizony nem arattak. Ott rozsdásodtak sokáig s végre a gazdasszony mint haszontalan ócska lomot, eladta az ószeresnek.

ALI BASA SZAKÁLA.

— Adoma a régmúlt időből. —

KEGYETLENÜL gazdálkodott háromszáz esztendővel ezelőtt Ali basa Buda várában. Mert akkor a török volt ott az ur. Ali basa kegyetlen volt, büszke a hírére, hogy a szegény magyarok, kik, bár kevesen, a vár alatt elterülő városban laktak, azt tartották, hogy Ali basa parancsa szentírás, annak senki sem szegülhet ellene.

Egy napon egy öreg vándor lantos érkezett a városba. Amint hallotta, mit beszélnek a hatalmas basáról, így szólt:

— Ali basa hatalmas lehet, meghiszem; de annyi hatalma még sincs, rám parancsolni, hogy énekeljek, mikor nem akarok.

Fülébe jutott ez Ali basának. Rettenetesen megharagudott s megparancsolta szolgál-

inak, hogy a vakmerő gyaurt (keresztényt) vezessék elejébe.

Mikor a vén lantost oda huczolták a basa elé, ez kemény hangon rivallt reá:

— Igaz-e, kutya gyaur, hogy azzal dicsekedtél, hogy nincs hatalmam téged éneklésre kényszeríteni?

— Igaz. Mert valóban nincs.

— En pedig ime a szakállamra esküszöm, hogy most azonnal énekelni fogsz előttem.

Tudni való, hogy a keleti népeknél, s így a töröknél is, az előkelő férfiaknak a hosszú szakála a legfőbb büszkesége. Inkább meghal, hogy sem szakálát bántani engedje.

Ali basa, amint esküjét kimondta, intett szolgálóinak s ezek egy nagy, kerek ketreczet huztak az udvarra. A ketreczben pedig két hatalmas oroszlán volt. S Ali basa így szólt.

— Vagy énekelsz rögtön, vagy az oroszlánok ketreczébe kerülsz.

A vén dalnok nyugodtan felelé:

— Elvesztetted a szakálladat, hatalmas Ali basa. Engemet széttéptek az oroszlánok. Jól van. De ne feledd, hogy szakáladra esküdtél meg, hogy énekelni fogok előtted, ha nem akarok is. Pedig nem fogok. Tehát mihelyt engemet az oroszlánok széttéptek, tartozol levágni a szakálladat s ezentul csupasz képpel járni, jeléül, hogy nem vagy olyan hatalmas, amilyennek hitted magadat. Jó lesz ezt tudni az embereknek. Menjünk!

S megindult az oroszlán-ketrecz felé.

Ali basa kékült-zöldült dühében. De meg volt fogva saját esküjével. Ez a vén lantos meghal, de ő, a hatalmas basa, csúffá lesz téve örökre.

Hirtelen parancsot adott embereinek, hogy mindenki távozzék, négy szem közt akar beszélni a vén lantossal. S aztán szinte könyörgésre fogta a dolgot és gazdag jutalmat ígért neki, csak énekeljen. A vén lantos azonban így felelt:

— Aranyadra nincs szükségem, de mert kérsz, teljesítem kérésedet, egy föltétellel. Írást adsz nekem, pecséteddel, amelyben megesküszöl, hogy üldözni nem fogsz és elismered, hogy a szakálád mától fogva

az enyém. S ha én valamely sanyargatott honfittársamért kéréssel jövök eléd, tartozol vagy kérésemet teljesíteni, vagy a szakálladat ide adni.

Ali basa, egyebet nem tehetvén, ráállt az alkura.

S ettől fogva egészen más ember lett az addig kegyetlen Ali basa. Mindenki dicsérte jószágát, kegyelmességét. Nem tudták az okát, hogy Ali basa a szakálát félti a vén lantostól s inkább nem kegyetlenkedett, csak hogy a vén lantos ne jőjjön kéréssel elejébe.

ÜLDÖZÖTT HALACSKA.

— A »Kis Lap« 51-dik színes műmelléklete. —

HÁGAS a nagy tenger, tágabb mi lehetne? Bőven van itt helyünk, akik lakunk benne. Bőven van, mégis szűk most nekem, szegénynek! Mindenfelől szörnyű veszedelmek érnek!

Kicsiny vagyok, gyöngé, és akárki látja, nem valami remek a testem formája; szeretem a békét, senkinek sem vétek és mégis üldöznek! Ugy-e, nem hinnétek! Üldöznek a nagyok, az óriás halak, azt mondogatják: »Ni, jó kövér kis falat!« Atyafiak vagyunk, hisz' hal vagyok szintén; de ők csak azt látják, hogy nagyobbak, mint én. Könnyen birnak velem, bekapnak, lenyelnek, s elhiszem, ilyformán nagyon is szeretnek.

Menekülök, uszom, de nyomomban vannak, már-már majd hogy nem a farkamba harapnak. Fölugrom hát a víz fölé s ez használna, mert így felszökkenni nem tud czápa, bálna. De hajh! Mit ér mégis. Ott les rám a légben a sirály, e másik éhes ellenségem. Ez sem elég . . . ott jön a halász bárkája, kivette a háló, mely a prédát várja.

De még nem csüggedek. Amig bírok, futok. Végre talán mégis biztos helyre jutok s hiába fáj foguk kövér halacs-kára . . . engem bizony meg nem esznek vacsorára.

Adva va

E betűk o
1-ső sor vizs
nevét adja;

A megfejt
jutalom-nyer

(A „Forg
egyik önálló

MEGFÉ.

A »KIS
mában köz

K

I

R

Á

LY

Helyes
Laura, Fáy

REJTETT NÉV.

— Földrajzi. —

Adva van:

1. *a, a, a, b, cs, d, e,*
2. *é, j, k, k, l, l,*
3. *l, n, o, o, ó,*
4. *ó, ö, ö, r,*
5. *s, t, v,*
6. *z, z,*
7. *z.*

E betűk olykép rendezendők szavakba, hogy az 1-ső sor vízszintesen is, merőlegesen is egy sziget nevét adja; továbbá a

- 2-dik sor: férfi-név;
- 3-dik » szintén férfi-név;
- 4-dik » ami régi;
- 5-dik » testrészt;
- 6-dik » ruha-darab;
- 7-dik » mássalhangzó.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tündérmesék“.

(A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 21-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

K	I	R	Á	LY
I	P	A	R	
R	A	G		
Á	R			
LY				

Helyesen fejtették meg: Morzsányi Laura, Fáy Erzsé, Szmrecsányi Ninka, Spitzer

Ernő, Gyurkovich Dódi, Weisz Aranka és Jóska, Przybilla Jenő, Fuchs Szerena, Fábán testvérek, Szili Ede, Jánosi Ida és Anna, Felsenburg Margitka, Deutsch Erzsike és Frigyes, ifj. Kossaczky Oszkár, Sztankóczy Lenke, Gyémant Ilona, Strasser Henrik, Unger Béla és Ervin, Mérey Ágosta, Bodnár György, Mäder testvérek, ifj. Büttel Jancsi, Lövy Miklós, Loránt Ella, Szelke Hajnalka és Józsi, Hirsch Hertha és Zelma, Peér Józsi, Lóbl Paula, Markó Árpád, Szarvassy Erzsike, Höflich Alfréd, Diamant Rózika, Nátafalussy Béla, Münich Bianka, ifj. Bauer Antal (magyar levélhez sehogy sem illik az olyan levélpapíros, melyre német nyelvű jellegét nyomtattak. Elhíheted, hogy pl. Németországban senki sem használ magyar jelmondatos levélpapírost. Érzjük be mi is a magunk szép magyar nyelvvel egymást közt. *F. b.*) Markó Elek, Ember István, Pap Mária Eleonóra, Barssy Paula, Hofmann Zsófia, Fekete Gizella, Flór Annuska, Horváth Valéria, Altmann Sarolta, Salamon Gyula és Ernő, Gukler Rózsa, Seethal Elma és Silló Juliska, Hirschler Jolán, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Simonkovits Feri, Witt Leczika, Feröstein Berta, Eibenschütz Aranka, Schwartz Sándor, Springer Steike, Szél Piroška, Nékám István és Ervin, Kornstein Edith, Ferentzy Andor, Boross Bella és József, Pollák Béla, Botka Irma, Hecht Margit (ha beküldted a megfejtést és neved nem volt a megfejtők névsorában, jele, hogy levél nem jutott el hozzám. *F. b.*), Szily Rózsi, Kercser Paula, Schwarz Magda és Béla, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Posner Oli, Schöpkes Mariska és Gyula, Scheuer Robert, Schulz Mariska és Pál, Kacsvinszky József, Mészáros Zsófia, Blumenstock Elek, ifj. Bolyó Károly és Pálma (azt a multkori leveleteket nem kaptam meg. *F. b.*) Sternberg Miksa és Vilmos (ha akad olló a kezeitek ügyébe, máskor nyírjátok körül a leveletek rojtos szélét. Ez így illik. *F. b.*), Gruber H. és I. (ki az a H. és I.? Máskor irjátok ki egészen a neveteket, mert különben nem vehetem figyelembe soraitokat. *F. b.*), Klein Gizi, Flamm Erzsé, Várady Böske, ifj. Boróczy Lajos, Székely Jenő, Szentpétery Gyula, Kremzír Ernő és Inre, Áchim Mariska, Imre Ilonka és László, Kék Sarolta, Schmidt Ilma és Emília, Csihál Róza, Szabó Ilonka Lederer Vali, Klein Irénke, Mandel Mihály, Szemők Katicza és Maricza, Gonda Lajos, Ekhardt Tibor, Wattay Sári, Hering Albert, Kohn Jolán, Nagy Mariska és Ella, Michalik Ilonka, Barhó Feri, Sigray testvérek (töletek is sajátkezü írást várok! *F. b.*) Gyöngyössy Berta, Draskóczy Lajos, Bayer Feri, Skriván Etti, Robitsek Edith és Anna, Botka Lajos és Bandi, Benkó Jenő, Fried Ella és Gizella, Demeter Tibor, Zurányi Gusztáv, Bölöni Margitka, Csippék Margit, Hunfalvy Livia, Hedry Margit, Velencei Tiborka.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertes lett *Kaczvinsky József, Gyulán*. kinek a jutalom-könyvet (*»Fény és bor«*, történeti elbeszélések, az ifjúság számára írta *Remellay Gusztáv*, két könyvmatu képpel, színes táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLVII. köt. 20-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: ifj. Bolyó Károly és Pálma, Hecht Margit, Schwarz Magda és Béla, Horn Emil, Várady Böske, Kék Sarolta, Zwibach Ernő, Gyöngyössy Berta, Bánki Elemér, Hedry Margit, Velencei Tiborka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Harnócz Andriksa. Műkedvelőnek való fényképiro készüléket már a játékos boltokban is kaphatsz. Az optikus tartósabb szerkezetűt és szabatosabban működőt készít, hanem persze drágább áron. — **Engelmann Olga és Irén.** Oly ügyesen írtatok meg, hogy éppen ez okból jobbat várok tőletek: legalább újabbat, vagy olyat, amit a magatok tapasztalásából írhatnátok meg. Művecskétekben egy nagyon ismeretes tárgyat minden bővebb részletezés, változatosság nélkül, röviden írtatok le: egy szegény de becsületes fiú tele érzényt talált, s mert hűségesen vissza szolgáltatta a gazdájának, ez derék emberré neveli őt. Ezt úgy nevezik, hogy »chablon.« Várom tehát az eredetit. — **Bánki Elemér.** Van egy francia gyermek-lap, melynek czíme »*Mon Journal*« s megjelen Párisban. Ez fog legjobban megfelelni. Megrendelhető a főpostán. — **Mandel Mihály.** Ha figyelemmel olvasod el a *»Kis Lap«* m. heti számának ezt a rovatát: pökhendi soraidra megleled a választ. — **Berkovics René.** Régóta ismeretes dolgok. Francziásan használt vezetékeved *René*: férfi-név. (*Renatus*.) Pedig sejtem, hogy leányka vagy: s ez esetben, ha már francziás divatot követsz, a te neved *Renée*, vagyis latinosan: *Renata*. — **Ekhardt Tibor.** A legnagyobb szeretettel fogadlak téged is számos apró híveim közé a Forgó bácsi zászlaja alá. Mindannyiszor, ha valami közölni valód van, szívesen veszem soraidat. — **Klein Irénke.** A legmelegebb részvétellel osztozkodom fájdalmas veszteségedben, aki az idvezült kedves fiúcskában, Aladárban, szeretett öcsédet, egyetlen játszó társadat temetted el. — **Parragh Szelim.** Köztetek ítéletet az igazgató ur részrehajlatlan méltányossága fog hozni. — **Deutsch Irén.** Sőt elég csinosnak tartom írásodat, ha nem múltál még 8 éves. — **Kasper Sárka** tudakolja *Szilasi Emília* címét. — **Ordódy Irén és László.** Csináljatok hozzá még

nehányat s küldjétek be újra. Kis darab írás levén, biz az valamikép a sok között elhanyagott. — **Kenessey testv.** Ha könnyű rejtvényt közlök: nagyobacska olvasóim nehezebbet kérnek: ha meg fogósabbat közlök: az aprók panaszkodnak. Ez okból vegyítve hol amolyat, hol emilyet nyujtok, hogy mindnyájan meg legyetek elégedve. — **Bayer Feri.** Téged is a mult heti számban foglalt *»Forgó bácsi postájának«* figyelmes elolvasására utallak. — **Dr. B. K.** Ha még egyebütt meg nem jelent, némi szükséges rövidítésekkel besorozom. — **Boross Bella és József.** A *»Kis Lap«* ez idei karácsonyi száma még különb lesz a tavalyinál. Nehány hó mulva újabb alkalmat nyitok a pálya-versenyre is. — **Ferentzy Andor.** Ugy sejtem, hogy a te találós meséid nem újak. Az elsőnek, ha régi is, az a hibája, hogy nem csak »felérke« indul a »fényeske« után, hanem a szál színe szerint, zöldike, piroska stb. is. A másodikat közlöm, ha kérdéseimre megkapom a megnyugtató választ. — **Demeter Tibor.** Van bizony, még pedig asszony. — **Strasser Henrik.** Karácsonyra kaptok színdarabot is. De ha már előbb rendeznétek előadást: ott a *»Forgó bácsi színházának«* két kötete, amelyekből kedvedre válogathatsz. Megrendelhető minden könyvkereskedésben. — **Posner Oli.** Feladványodnak nem küldted be a megfejtését, tehát nem vizsgálhatom meg: szabatosan van-e megszerkesztve. — **Rothfeld testv.** Semmi érdemem benne. A szerencse tinektek kedvezett. — **Csihál Roza.** *Roszcsoni Ferke* már berukkolt hozzám újabb csinytevéseivel s mihelyest a rajzművész elkészül vele, lesz hozzá szerencséték. Az évben 52 szám van s ti olvasóim sok ezren. Már most számítsd ki, mi értelme van panaszkodni, hogy még nem nyertél? Mindig csak *egy* a nyertes a sok ezer közt. — **Katrenyak Mariska.** Majd kerül ismét sor a kifesthető képre is. — **Várady Böske.** Bármely könyvkereskedőnél rendelhetsz meg könyvecskét, melyben tömegével vannak minden alkalomra való köszöntők. — **Mészáros Zsófia.** A *»Ferencz József földjét«* ott mészse az északi sarkvidéken husz évvel ezelőtt fedezték föl osztrák és magyar bátor kutatók, kinek vezetői voltak *Weiprecht* hajós-kapitány, *Payer* főhadnagy és dr. *Kepes* honvéd-orvos. Ugy tudom, hogy e vezetők közül már csak dr. *Kepes* van életben. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.* Szerk. és kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.